

OCH TEATR

Jaroslav Hašek

Dobry wojak Szwejk idzie na wojnę

Adaptacja i reżyseria: Andrzej Domalik
Występują: Zbigniew Zamachowski (aktor Teatru Narodowego),
Milena Suszyńska (aktorka Teatru Narodowego), Marcin Bubólka,
Krzysztof Dracz, Mirosław Kropielnicki, Henryk Simon, Michał Zieliński

Premiera: 27 czerwca 2017

Realizatorzy

Autor:

Jaroslav Hašek

Adaptacja i reżyseria:

Andrzej Domalik

Światło:

Katarzyna Łuszczuk

Ruch sceniczny:

Leszek Bzdyl

Producent wykonawczy

i asystent reżysera:

Alicja Przerazińska

Obsada:

Józef Szwejk — **Zbigniew Zamachowski** (aktor Teatru Narodowego)

Piękna Kate — **Milena Suszyńska** (aktorka Teatru Narodowego)

Pejchar, także pielęgniarz, żołnierz II,
lekarz, gazeciarz — **Marcin Bubólka** (student AT w Warszawie)

Kapelan Katz — **Krzysztof Dracz**

Porucznik Lukasz — **Mirosław Kropielnicki**

Bretschneider, także pielęgniarz,
żołnierz I, lekarz, gazeciarz — **Henryk Simon** (student AT w Warszawie)

Radca — **Michał Zieliński**

Muzyka do spektaklu nagrana została pod kierownictwem
kompozytora **Mateusza Dębskiego** przez zespół **Bum Bum Orchestar**.
Reżyseria nagrania — **Artur Stodolny**

Premiera: 27 czerwca 2017

Mariusz Szczygiel

O tym, jak przeżyć, nie wymiotując

[Jaroslav Hašek, „Przygody dobrego wojaka Szwejka, tom I i II”, przeł. Paweł Hulka-Laskowski]

To było już po dowcipie, który dobrze ilustruje każdą epokę. (Facet wymiotuje na placu Wacława w Pradze pod samym pomnikiem świętego. Wymiotuje, wymiotuje, a drugi gość patrzy na niego zachwycony. Tamten skończył rzygać, wtedy ten zachwycony podchodzi, podaje mu rękę i mówi w uniesieniu: „Chciałem tylko powiedzieć, że ja się z panem bardzo, ale to bardzo zgadzam!”). Między tym dowcipem a następnym Czytelniczka z czwartego rzędu zadała mi poważne pytanie. Spytała (omówię pytanie tak, jak je zapamiętałem), dlaczego – skoro Czesi są tak weseli, przyjemni i wciąż szukają swojej sławetnej „pohody” – wielu z nich potrafiło tak okrutnie zachowywać się w komunizmie, a przez własną bierność akceptowali podłe rzeczy. Co przecież obficie opisuje ich literatura, a i ja sam w „Gottlandzie”. Nie umiałem od razu precyzyjnie odpowiedzieć, choć wiedziałem, że trzeba by powołać się na wielkiego czeskiego filozofa.

Nazywa się Józef Szwejk.

Najwłaściwszą odpowiedź podaje jeden z moich ulubionych autorów, publicysta

i eseista Josef Jedlička, przedstawiciel tej grupy myślicieli czeskich, która uważa, że szwejkizm to postawa filozoficzna. Wiemy, że Szwejk nie szanuje niczego poza samym życiem. Najwyżej ceni to, co życie czyni jeszcze przyjemniejszym. Dlatego za życie jest w stanie zapłacić każdą cenę. Ale jednocześnie jest człowiekiem – i tu wyobrażam sobie, że Jedlička podnosi w górę palec – dla którego nie ma nic świętego, dla którego ryzyko nie ma żadnej wagi. Bo za to, że mu w ogóle dadzą żyć, chętnie zgodzi się na wszystko. I właśnie takich ludzi potrzebują totalitaryzmy. Za możliwość przeżycia Szwejk jest w stanie zapłacić także tym, że czasem przymknie oko na nikczemności. „Ale nie jest naszą winą, że jesteśmy narodem Szwejków – Jedlička dodaje zaraz. – Naszą winą byłoby, gdybyśmy narodem Szwejków chcieli być i zostać na zawsze”.

Droga Czytelniczko, pewnie to nie jest jeszcze wystarczająca odpowiedź. Dodam więc, że idee komunizmu zaczęły być wcielane w Czechosłowacji dopiero w 1948 r., ogromna część narodu przyjęła je w dobrej wierze i uważała, że twardo

trzeba stawać w ich obronie. Zaś obrona czegoś, co się naprawdę kocha, może łatwo zamienić się w fanatyzm. Wróćmy do świętego celu Szwejka – „przeżyć za każdą cenę”. Niedawno w wieku prawie 101 lat zmarł czeski reżyser Otakar Vávra. Do ostatniej niemal chwili wykladał w praskiej szkole filmowej. Był uznanym twórcą we wszystkich ustrojach. Już przed wojną jako dwudziestokilkulatek za swoje filmy dostawał nagrody. Do Komunistycznej Partii Czechosłowacji wstąpił w 1945 r. – trzy lata przed całkowitym przejęciem przez nią władzy – a wystąpił z niej dopiero w 1989 r. Zaraz po upadku komunizmu pewna dziennikarka zapytała go więc, jak on – który kręcił za przedwojennej demokracji, kręcił za Hitlera, kręcił za Stalina, kręcił w odwilży, kręcił za neostalinowskiej normalizacji i właśnie ma kręcić w kapitalizmie – patrzy teraz, w 1990 r., na przyszłość kraju. „Myślę – odparł – że to, co mówi nasz prezydent Václav Havel, jest trafne. Ludziom będzie bardzo trudno pokonać swoje podświadome nawyki z systemu totalitarnego”.

I chyba wiedział, co mówi.

Kiedy w 1996 r. wydał swoje wspomnienia, świadomie bądź też nie, w trzecim zdaniu napisał coś, co chyba świetnie tłumaczy jego życiową metodę: „Żyłem, wyłącznie patrząc przed siebie”.

Kiedy w 2004 r. prezydent Václav Klaus odznaczył Orderem Lwa Białego legendarnego czeskiego lotnika z czasów

II wojny światowej z Royal Air Force, po 1948 r. poddanego prześladowaniom przez komunistów generała Fajtla, na tej samej uroczystości takim samym orderem odznaczył reżysera Vávřę. Wiele komentarzy na ten temat natychmiast zaludnił Szwejk. Przekaz pana prezydenta jest prosty – pisano – człowiek odważny skończy tak samo jak cwaniak, który umiał się przystosować.

Szwejk ma jednak w czeskim społeczeństwie całą armię przeciwników. Kilka lat temu zatelefonował do mnie kolega poeta zde gustowany tym, że właśnie obejrzał w telewizji talk-show z Otakarem Vávřą. Ponoć reżyser wyjawiał, że prawdziwe bohaterstwo to dostosować się do wszystkich reżimów i przeżyć. To wymaga inteligencji, sprytu, a przede wszystkim odwagi. Odważna teoria! Chciałem spytać o to pana Vávřę i zadzwoniłem do jego żony. Powiedziała, że mąż jest na wykładach, ale chętnie odpowie na pytania, tylko muszę mu za to zapłacić. W przeliczeniu – 300 zł. Wyjaśniłem, że źle bym się z tym czuł, poza tym moja gazeta nie płaci za rozmowy. Gdybym zapłacił, mógłbym stracić pracę.

– Nic na to nie poradzę – odparła. – Mąż też musi jakoś przeżyć.

Tekst pochodzi z książki Mariusza Szczygła „Láska nebeská” wydanej w 2012 r. przez Wydawnictwo AGORA.

Mariusz Szczygiel

O tym, że lepiej nie szwejkować, zwłaszcza po śmierci

[Jaroslav Hašek, „Przygody dobrego wojaka Szwejka”, t. III i IV, tłum. Paweł Hulka-Laskowski]

Spotkał mnie Petr, mój kolega Czech mieszkający w Warszawie, i od razu na mnie nakrzyczył, że napisałem ostatni felieton, jakby Szwejk był dla jego narodu nieskończenie ważny.

– Ja go nie znoszę – wyjaśnił – i właśnie dlatego go nie czytałem.

Jak widać, postać literacką można ukarać, nie czytając jej. I takich jak Petr jest wielu. Opozycja antyszwejkowa w czeskim społeczeństwie jest stokroć liczniejsza niż kiedyś opozycja antykomunistyczna. Nie dają się przekonać, że Szwejk to naturalna reakcja słabych na silniejszych. Że Szwejk to zwycięstwo nad machiną wojenną poprzez obalenie jej powagi za pomocą śmiechu. Żadna próba uszlachcenia Szwejka nie ma dla takiego opozycjonisty sensu. Nie cierpi on bowiem „tego półgłówka” za to, że przyprawił wszystkim Czechom gębę. Tylko że nawet jeśli Czech przygód Szwejka nie czytał, musi zderzyć się ze *švejkárną*, *švejkovaníem* i *švejkovinami*. To różne czeskie nazwy na groteskowe sytuacje „jak

ze Szwejka” i zachowania podobne do jego zachowań. Józef Szwejk wyprowadził się już ze swojej książki na dobre. Pisze o tym czeska antropolog Hana Červinková („Widmo Szwejka i profesjonalizm czeskiej armii”). Przytacza przykłady tego, jak prasa i władza, zaniepokojone złą reputacją czeskiego wojska, przyzywają imię dobrego wojaka. „Szwejkowanie przeszkadza wejść do NATO!”, „Albo będziemy odbierani jako rozjemcy, jak nasi żołnierze SFOR w Bośni, albo możemy być uznani za Szwejków!”, „Musimy pokazać światu, że już nie jesteśmy Szwejkami!” (to ostatnie zdanie wypowiedział nawet sam prezydent Havel w drugiej rocznicę wstąpienia Czech do NATO). „W tym kształcie Szwejk jest laleczką wudu” – zauważa Hana Červinková. Na początku września 2011 r. w katastrofie lotniczej w Rosji zginęło trzech wybitnych czeskich hokeistów. Grali w rosyjskiej drużynie Lokomotiw Jarosław. Śmierć wywołała ogromne emocje. Pojawił się zaraz pomysł, żeby wystawić ich w trumnach na rynku staromiejskim w Pradze. Nie zgodziły się rodziny, więc ustawiono tam

setki zniczy, zdjęć i hokejowych symboli. Tłumy adorowały to miejsce w dzień i w nocy, skandując nazwiska zmarłych. Hokej to czeska religia. Gdy Czesi zostali hokejowym mistrzem świata, od skoków z radości na stadionie zrodziło się hasło „Kto nie skacze, nie jest Czechem!”. We wrześniu, po śmierci trzech zawodników, zostało przez tłum na praskim rynku zamienione na „Kto nie płacze, nie jest Czechem”. Ivan Hamšík, redaktor naczelny tygodnika „Reflex”, tak się tym zdenerwował, że w swoim piśmie rzucił na pierwszej stronie: „Idźcie już w cholere z tym Szwejkem”. „Nie jest winą hokeja, że wzruszamy się tylko przy sporcie. Jest to problem nas, Czechów, że nic innego u nas nie wywołuje emocji” – napisał. I dał przykłady – zabity czeski żołnierz w Afganistanie doczeka się klasycznej reakcji: „Mógł tam nie jechać”; gdy tragicznie zginie polski prezydent i cały kraj go żegna, Czesi natychmiast powtarzają: „Szkoda, że nie leciał z nim Klaus”. Redaktor uważa zbiorowe uniesienie po śmierci hokeistów za kolejny odcinek niekończącego się serialu „Jak

nie umiemy nic normalnie przeżyć”. Znowu sobie zaszwejkowaliśmy – stwierdza rozgoryczony. Marzy, by ten serial miał wreszcie ostatni odcinek: „Szwejk – symbol naszego narodowego charakteru – umiera, a jego szczątki zostają spalone. My wreszcie mówimy sobie, że był to obrzydliwy typ z czerwonym nosem, i czcimy go wielką narodową stypą. Będzie to nasz ostatni kicz”. Napisałem do redaktora, że nie bardzo rozumiem, jak wspólne przeżywanie śmierci można nazwać szwejkowaniem. Przecież my w Polsce także bardzo spektakularnie przeżywaliśmy tragedię lotniczą na placach i ulicach Warszawy. Co to ma wspólnego ze Szwejkami? Odpisał, że słowa „szwejkować” używa się także w przypadku, gdy człowiek po prostu zachowuje się idiotycznie. Bo jak inaczej, proszę pana, nazwać ten przesadzony pośmiertny patos?

Tekst pochodzi z książki Mariusza Szczygła „Láska nebeská” wydanej w 2012 r. przez Wydawnictwo AGORA.

Od reżysera: Andrzej Domalik

mój egzemplarz

Format A4, okładki foliowo-przeźroczyste, czarne bindowanie, pięćdziesiąt siedem stron. Mój egzemplarz. Niech będzie – egzemplarz reżyserski.

Nie rozstajemy się. Mam go w plecaku, w samochodzie na tylnym siedzeniu /!/, przy łóżku, nawet podczas niedzielnej kawy w Art Cafe na peronie w Komorowie. Niestety, nasza bliskość jest wyrachowana, z interesem w tle. A nawet gorzej – wynika z rozsądku, strachu i nakazu pracy.

Podręczność egzemplarza, jego notoryczna gotowość i odruchowy upór w zabieraniu go wszędzie i zawsze – do pewnego stopnia poleruje moje sumienie i rozum reżyserski, który co chwilę sączy mi słuszny jad: pracuj, myśl, kombinuj coś! Jestem tuż obok! Wiem, wiem... A dookoła kwitnie maj...

x x x

W środku jest dużo słów, głównie i na szczęście słów haszkowskich.

Ale jest też dużo odręcznych dopisków, uwag, jak na przykład na stronie 27: „dwa diabły-pielęgniarki Marcin & Henryk ciągną Szwejka do piekła i ha, ha, ha!!!”, dziwnych informacji: „arcyksiążę Franciszek Ferdynand na widok jednego z dzieł Oskara Kokoschki

miał powiedzieć: – Ten człowiek zasługuje, aby polamać mu wszystkie kości!”.

Nerwowe skreślenia, inteligentne podkreślenia, decyzje sztabowca.

Są też rysunekki kadrów z kolejnych scen. Nie umiem rysować, ale lubię. Więc jest ich dużo.

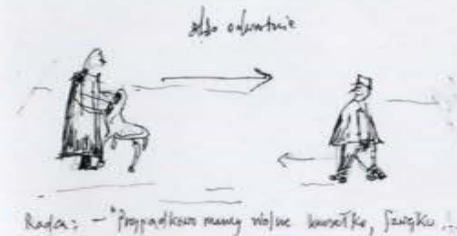
x x x

Integralną częścią mojego egzemplarza są **elementy luźne**, czyli kartki, zdjęcia, listy i dokumenty – które z jakichś nie do końca wiadomych powodów, pojawiły się z zewnątrz i zostały. Zaraz po stronie tytułowej narzuca się kolorowy portret cesarza Franciszka Józefa. Biały mundur, jasny wzrok, dostojność. Podobno wstawał o 3:30 i z namiętnością super-urzędnika pochylał się nad notami, pismami, procedurami. Nic nie pomogło. Imperium rozleciało się jak domek z kart.

Parę stron dalej zdjęcie mojej córki Zofii, wyrwane z gazety, z powodu groźnie brzmiącego tytułu – „Na podbój Cannes”.

Niewykupiona recepta, raczej już nieważna. Złatwi się po premierze.

Krój spodni żołnierza austro-węgierskiego, czyli fragment korespondencji z Jagną Janicką. Wymieniamy te liściki od wielu lat i ciągle o tym samym: wysoki kołnierz, twarda podłoga, horyzont.

Rada: – „Przypadkiem mamy właśnie kawałki, Szwejku...”

I znowu foto: generałowie pochyleni nad mapą. Poważnie zatroskane twarze. Na pewno podejmą najlepszą z możliwych strategicznie decyzji. Ale i tak zginie dziesięć milionów ludzi.

Ta sepiowa powaga chwili w świetnie zakomponowanym ujęciu styka się z bielą urzędowego pisma, które otrzymałem z Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego dnia 16 kwietnia. Otrzymałem, bo pełnię zaszczytną funkcję prorektora ds. nauczania w Akademii Teatralnej w Warszawie. Owo pismo obliguje moje uczestnictwo na dwudniowym szkoleniu obronnym w przypadku zagrożenia naszej integralności, czyli – na wypadek wojny.

Byłem, odbyłem, wypełniłem.

Jestem teraz gotów do wszelkich poświęceń, jeśli będzie wymagało tego Dobro i Bezpieczeństwo Ojczyzny.

Podobnie jak szeregowiec 11. kompanii marszowej 91. pułku, Józef Szwejk. Abtreten!

Andrzej Domalik,
maj 2017

Zbigniew Zamachowski

Aktor filmowy i teatralny, autor muzyki i tekstów piosenek, jeden z najpopularniejszych aktorów swojego pokolenia. Ukończył Wydział Aktorski PWSFTviT w Łodzi. W filmie występował jednak już wcześniej.

Od początku związany był z estradą – w czasie studiów występował z poznańskim kabaretem TEY. W 1980 r. autorską piosenką zdobył II nagrodę na festiwalu w Opolu, wielokrotnie brał udział w Przeglądzie Piosenki Aktorskiej we Wrocławiu. Wykonywał utwory z repertuaru Kabaretu Starszych Panów, piosenki Agnieszki Osieckiej, Jonasza Kofty, Wojciecha Młynarskiego, Grzegorza Turnaua, a także własne kompozycje do tekstów autorskich. W 1989 r. zagrał w muzycznym przedstawieniu Magdy Umer i Jeremiego Przybory *Zimy żal*, zaś w 1993 r. występował w Teatrze Rampa z popularnym spektaklem muzycznym *Big Zbig Show*.

Na wielkim ekranie zadebiutował w 1981 r. w *Wielkiej majówce* Krzysztofa Rogulskiego. Grał między innymi w filmach Kazimierza Kutza (*Pułkownik Kwiatkowski*, *Zawrócony*, *Sława i chwała*), Krzysztofa Kieślowskiego (*Dekalog 10*, *Trzy kolory: Białe*) oraz Andrzeja Wajdy, Wojciecha Jerzego Hassa, Jacka Bromskiego, Macieja Wojtyski, Filipa Bajona i Wojciecha Marczewskiego. Jest laureatem licznych nagród, zarówno polskich, jak i zagranicznych. Dwukrotnie otrzymał nagrodę za pierwszoplanową rolę męską na Festiwalu Polskich Filmów Fabularnych – za rolę Edzia w filmie *Cześć, Tereska* R. Glińskiego i za rolę Jaśka w *Zmruż oczy*

A. Jakimowskiego. Wyróżniony nagrodą za całokształt twórczości na 9. Festiwalu Filmowym Opolskie Lamy. Trzykrotny zdobywca Wiktora, dwukrotny zdobywca „Złotej Kaczki”, nagrody miesięcznika „Film”.

Do jego najpopularniejszych ról teatralnych należą: Spodek w *Śnie nocy letniej* W. Szekspira w reż. J. Grzegorzewskiego, ojciec w *Ślubie* W. Gombrowicza w reż. J. Grzegorzewskiego, bohater w *Kartotece* T. Różewicza w reż. K. Kutza, poeta w *Weselu* St. Wyspiańskiego w reż. J. Grzegorzewskiego czy też *Estragon* w *Czekając na Godota* S. Becketta w reż. A. Libery. W Teatrze Polonia grał Narratora w spektaklu *Pod mocnym aniołem*, wyreżyserowanym przez Magdę Umer na podstawie prozy Jerzego Pilcha. Aktor obecnie pracuje w Teatrze Narodowym, gdzie można go zobaczyć w spektaklach: *Matka Courage i jej dzieci* B. Brechta w reż. M. Zadary, *Królowa Śniegu* H.Ch. Andersena w reż. P. Cieplaka i *Białe małżeństwo* T. Różewicza w reż. A. Tyszkiewicz. Znajduje też czas na działalność pedagogiczną – jest wykładowcą piosenki aktorskiej w warszawskiej Akademii Teatralnej. Od kwietnia 2008 r. jest Członkiem Rady Fundacji Centrum Twórczości Narodowej. Należy także do Europejskiej Akademii Filmowej. Uhonorowany Złotym Krzyżem Zasługi, Srebrnym Medalem Zasłużony Kulturze – Gloria Artis oraz Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

W wolnym czasie grywa w piłkę nożną, tenisa lub golfa.

Zbigniew Zamachowski – Józef Szwejk

Milena Suszyńska – Piękna Kate

Milena Suszyńska

Aktorka. Absolwentka warszawskiej Akademii Teatralnej. Od 2011 r. zawodowo związana z Teatrem Narodowym w Warszawie. Na macierzystej scenie można ją było zobaczyć w spektaklach wielu uznanych reżyserów, np. Jacquesa Lasalle'a (jako Mariannę w *Tartuffe albo Szalbierz* Moliera), Jerzego Jarockiego (Heliana w *Sprawie J. Słowackiego*), Grażyny Kani (Jennifer w *W mrocznym mrocznym domu* N. LaBute'a), Jana Englerta (służąca Róży w *Bezimiennym dziele* St.I. Witkiewicza, Justysia we *Fredraszkach* A. Fredry czy Wioletta w *Kordianie* J. Słowackiego), Grzegorza Wiśniewskiego (Małgorzata w *Królowej Margot* A. Dumasa), Konstantina

Bogolomowa (Ural w *Lodzie* W. Sorokina), Piotra Cieplaka (Zosia w *Panu Tadeuszu* A. Mickiewicza), Marcina Hyncara (Lilka w *Opowiadaniach brazylijskich* J. Iwaszkiewicza) czy Macieja Prusa (Anne w *Madame de Sade* Y. Mishimy).

W 2012 r. była nominowana do nagrody Feliksa Warszawskiego za rolę Jennifer w spektaklu *W mrocznym mrocznym domu* w reż. G. Kani. W 2016 r. na 16. Festiwalu Teatru Polskiego Radia i Teatru Telewizji Polskiej „Dwa Teatry” w Sopocie, za rolę Justysi w *Mężu i żonie* Aleksandra Fredry w reżyserii Jana Englerta, otrzymała nagrodę za najlepszą rolę kobiecą w przedstawieniu Teatru Telewizji.

**Marcin Bubółka - Pejchar, także pielęgniarz,
żołnierz II, lekarz, gazeciarz**

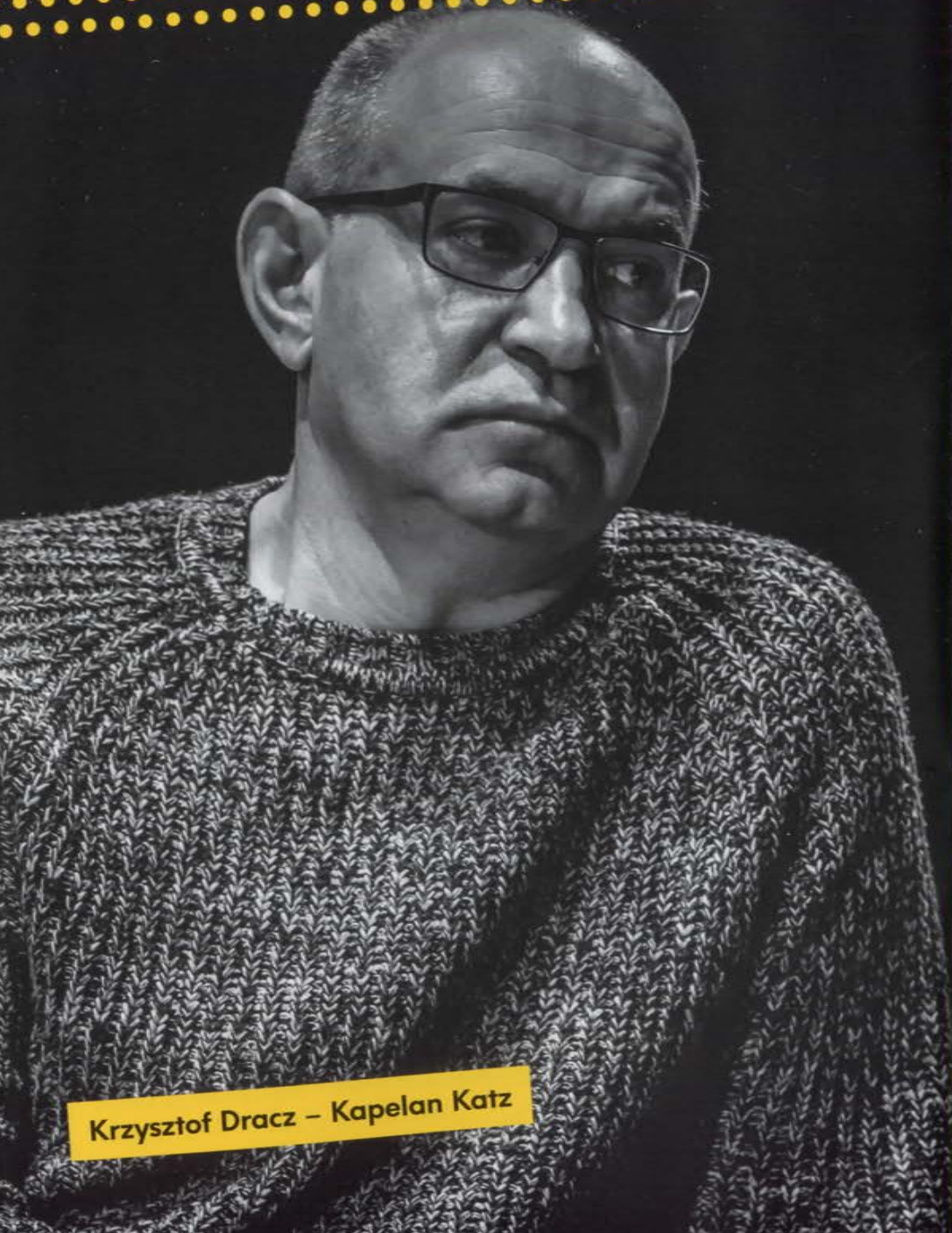
Marcin Bubółka

Urodzony w Polanicy-Zdroju. Od 2014 r. student Akademii Teatralnej w Warszawie pod bacznym okiem prof. Wojciecha Malajkata. Wcześniej studiował prawo na Uniwersytecie Wrocławskim, w latach 2013-14 był aktorem wrocławskiego Teatru Na Wagę.

W Teatrze Syrena wcielił się w postać Szambelana w spektaklu *Princess Ivona*, reż. O. Sangare, w Teatrze Ochoty brał udział w *Teatralnym domu strachów*.

Ponadto można go zobaczyć w spektaklu Teatru Telewizji *Listy z Rosji* w reżyserii W. Kostrzewskiego, gdzie wcielił się w postać Ivana VI.

Na grudzień 2017 r. planowana jest premiera krótkometrażowego filmu fanowskiego *Pół wieku poezji później* na motywach *Wiedźmina* w reżyserii Jakuba Nurzyńskiego, w którym gra Juliana.

Krzysztof Dracz – Kapelan Katz

Krzysztof Dracz

Aktor teatralny i filmowy. Absolwent Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej we Wrocławiu. Debiutował w 1981 r. w roli Kuby w *Weselu* w reż. I. Przegrodzkiego na scenie wrocławskiego Teatru Polskiego. Współpracował również z innymi wrocławskimi teatrami: K2, Poniedziałkowym i Wędrującym.

Zagrał m.in. w spektaklach Jerzego Jarockiego (*Płatonow*, *Kasia z Heilbronn*, *Historia PRL wg Mrożka*, *Wujaszek Wania*), Krystiana Lupy (*Immanuel Kant*, *Azyl*), Jerzego Grzegorzewskiego (*Złwiony*), Andrzeja Wajdy (*Improwizacja paryska*), Mikołaja Grabowskiego (*Wesele*), Macieja Prusa (*Fantazy*), Rudolfa Ziolo (*Kubus Fatalista i jego Pan*). Wystąpił również w spektaklach: *Miłość i gniew*, reż. J. Schejbal, *Burzliwe życie Lejzorka Rojtszwańca*, reż. J. Szurmiej, *Mein Kampf*, reż. Sz. Szczykno, *Operetka*, reż. K. Zaleski, *Tama*, reż. B. Sass.

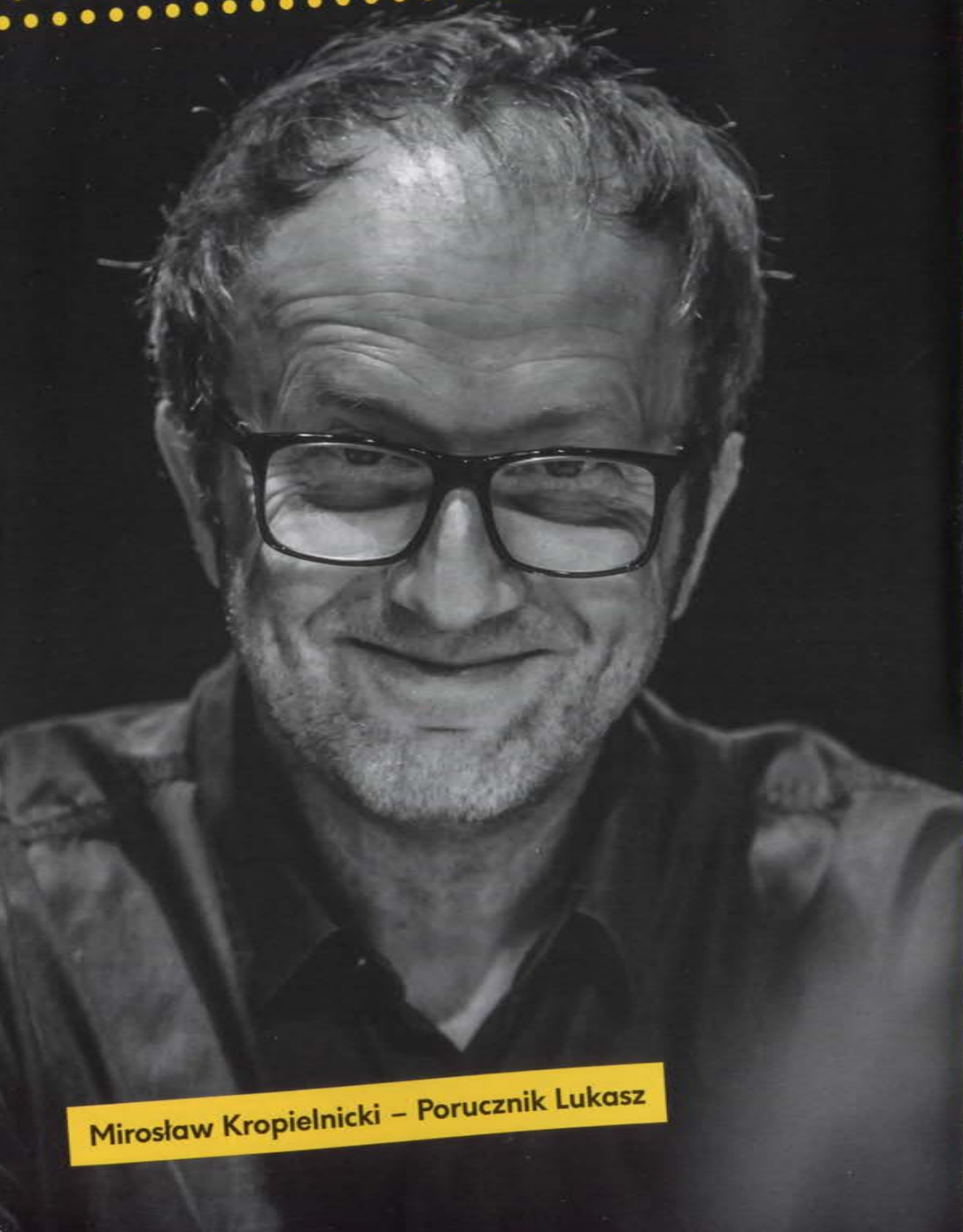
Od 2004 do 2014 r. był w zespole Teatru Dramatycznego w Warszawie. Zagrał tu m.in. w spektaklach *Auslöschung/ Wymazywanie*, reż. K. Lupa, *Opowieści o zwyczajnym szaleństwie*, reż. A. Glińska, *Kobieta z morza*, reż. R. Wilson, *Sztuka*, reż. P. Miśkiewicz, *Iwona*, reż. P. Cieślak, *Alicja*, reż. P. Miśkiewicz, *Śmierć i dziewczyna, cz. I*, reż. M. Kwiecień, *W imię Jakuba S.*, reż. M. Strzępka, *Murano*, reż. L. Dekel-Avneri.

Stworzył role filmowe w obrazach Feliksa Falka (*Komornik*), Przemysława Wojcieszka (*W dół kolorowym wzgórzem*), Waldemara Krzystka (*Mala Moskwa*), Michała Rosy (*Co słonko widziało*).

W Teatrze Telewizji współpracował m.in. z Jerzym Grzegorzewskim (*Złwiony-rekonstrukcje*), Jerzym Jarockim (*Historia PRL wg Mrożka*), Krystianem Lupą (*Immanuel Kant*), Kazimierzem Kutzem (*Kartoteka rozrzucona*), Mirosławem Borkiem (*Obrona*), Waldemarem Krzystkiem (*Wizyta starszej pani*) i Remigiuszem Brzykiem (*Mary Stuart*).

Wielokrotnie był laureatem Złotej, Srebrnej i Brązowej Iglicy przyznawanej najpopularniejszemu aktorowi wrocławskiemu. W 2006 r. otrzymał Feliksa Warszawskiego za rolę Eggerta w spektaklu *Alina na zachód* w Teatrze Dramatycznym. W 2012 r. za rolę Jakuba Szeli w spektaklu *W imię Jakuba S.* w reżyserii Moniki Strzępki otrzymał główne nagrody na festiwalach w Toruniu, Kaliszu oraz nagrodę im. Aleksandra Zelwerowicza za najlepszą kreację sezonu. W 2014 r. nagrodzono go na festiwalach w Krakowie i Bydgoszczy za role: *Dziennikarza*, *Prezydenta*, *Biskupa* w serialu teatralnym *Kłątwa*, reż. M. Strzępka.

Jest pedagogiem filii krakowskiej Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej we Wrocławiu, gdzie uzyskał stopień profesora.

Mirosław Kropielnicki – Porucznik Łukasz

Mirosław Kropielnicki

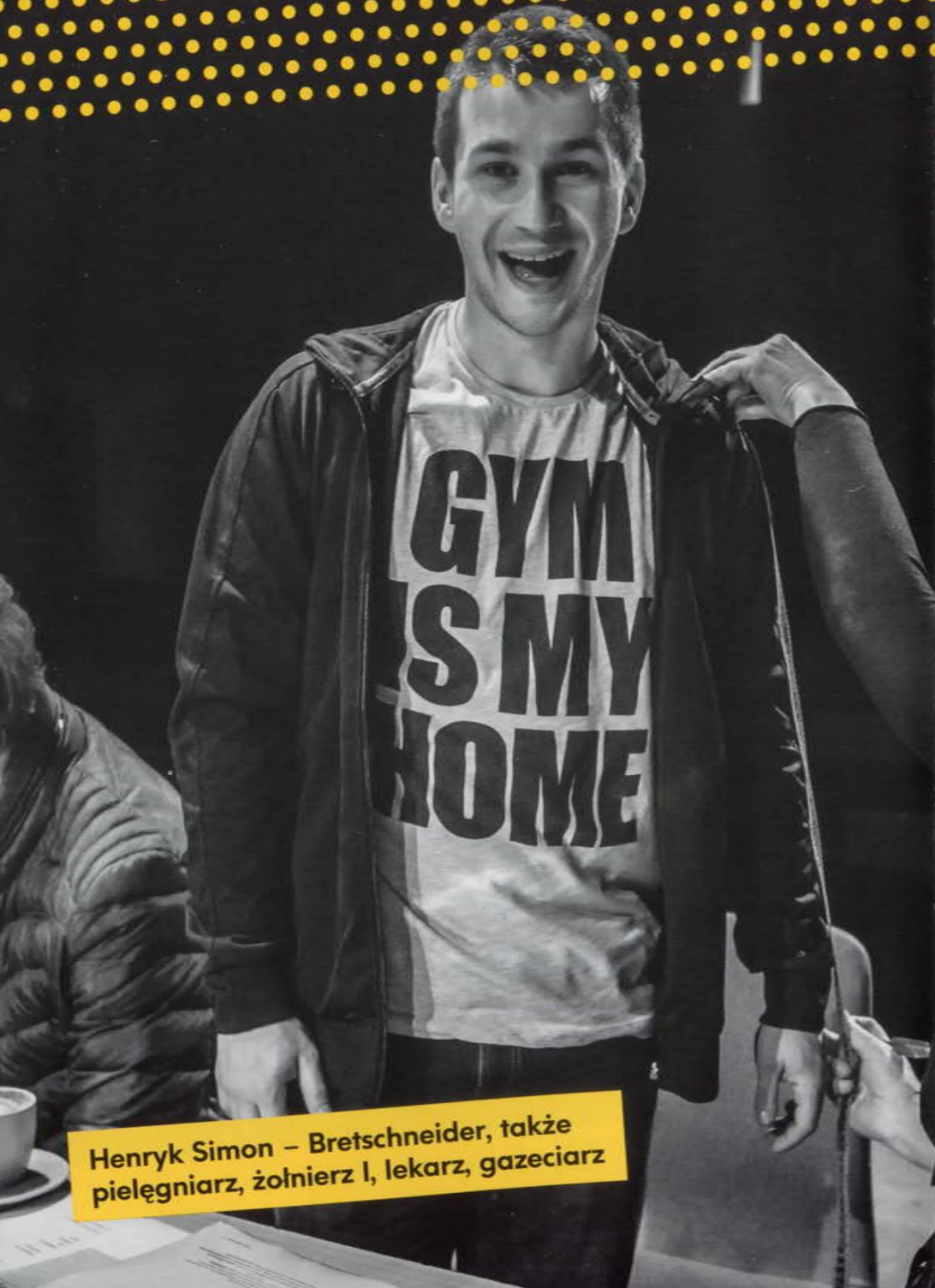
Aktor teatralny, filmowy i telewizyjny. Absolwent Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej we Wrocławiu. Od lat związany jest z Teatrem Nowym w Poznaniu.

Współpracował z wieloma wybitnymi reżyserami, m.in. z Erwinem Axerem (*Androkles i lew* G.B. Shawa), Krystyną Jandą (*Namiętność* P. Nicholasa), Krzysztofem Zaleskim (*Parady* J. Potockiego, *Człowiek śmiechu* V. Hugo), Januszem Wiśniewskim (*Wesele* S. Wyspiańskiego, *Król Ryszard III*, *Burza* Szekspira, *Faust* J.W. Goethego, *Bestia* H. von Kleista), Eugeniuszem Korinem (*Zagraj to jeszcze raz*, *Sam* W. Allena, *Maszyna do liczenia* E. Rice'a, *Czego nie widać* M. Frayna), Tadeuszem Bradeckim (*Iwona, księżniczka Burgunda* W. Gombrowicza, *Przyjęcie dla głupca* F. Vebera). Na deskach Teatru Polonia grał w *Romulusie Wielkim* F. Dürrenmatta w reżyserii K. Zanusiego, w Och-Teatrze gra w spektaklu *Nos* w reż. J. Wiśniewskiego i w *Udając ofiarę* braci Presniakow w reż. K. Jandy.

Z przedstawieniem *Arka, czyli Nowy Koniec Europy* występował na wielu międzynarodowych festiwalach, m.in. w Edynburgu, Madrycie, Maladze, Bolonii, Nottingham, Tel Awiwie, Stambule, Tibilisi.

Jest laureatem wielu nagród m.in. za spektakl *Faust* otrzymał Herald Angel „The Stage Award for Acting Excellence” (za doskonałość) na Edinburgh Fringe Festival oraz Grand Prix Festiwalu Sztuk Przyjemnych i Nieprzyjemnych w Łodzi. W sezonie 2007/2008 nominowany był przez miesięcznik „Teatr” do nagrody za najlepszą rolę męską tegoż sezonu.

Do jego ról filmowych należą m.in. kreacje w *Sto minut wakacji* A. Maleszki, *Złoty środek* O. Lubaszenki, *Weekend* C. Pazury, *Śliwowica* w reż. K. Lebskiego i J. Nowak, *Powrót* w reż. M. Łazarkiewicz. Od 2010 r. gra w serialu *Pierwsza miłość*.

Henryk Simon – Bretschneider, także pielęgniarz, żołnierz I, lekarz, gazeciarz

Henryk Simon

Urodzony w Świętochłowicach. Student trzeciego roku Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie, pod opieką prof. Wojciecha Malajkata. Ma już na swoim koncie kilka ról teatralnych: rolę Griszy w spektaklu *Barbarzyńcy* w reż. A. Sajnuka w Teatrze Collegium Nobilium,

Popoczenkę w *Ceremoniach zimowych* w reż. A. Sajnuka w Teatrze WARSawy, Księcia/Cyryla w spektaklu *Princess Ivona*, reż. O. Sangare w Teatrze Syrena. Wystąpił w spektaklu Teatru Telewizji *Listy z Rosji* w reż. W. Kostrzewskiego.

Michał Zieliński – Radca

Michał Zieliński

Aktor teatralny i filmowy, absolwent warszawskiej PWST.

W latach 1996-2006 był zawodowo związany z Teatrem Powszechnym w Warszawie, gdzie stworzył wiele wyrazistych postaci w spektaklach takich reżyserów, jak choćby Piotr Cieplak (*Wesołe kumoszki z Windsoru* czy *Król Lear* W. Szekspira), Agnieszka Glińska (*Trzy siostry* A. Czechowa, *Kaleka z Inishmaan* M. McDonagha), Władysław Kowalski (*Czwarta siostra* J. Głowackiego, przy której pracował także jako asystent reżysera), Krystyna Janda (*Panna Tutli-Putki* St.I. Witkiewicza, również jako asystent reżysera) czy Zbigniew Zapasiewicz (*Historie zakulisowe* A. Czechowa, także jako asystent reżysera). Na scenie Och-Teatru grał w spektaklu *Miłość blondynki* w reż. K. Jandy, występuje tam też w spektaklu *Maria Callas. Master Class*

w reż. A. Domalika. Na scenie Och-Cafe ma swój *one man show* pt. *Chamlet – monolog parodysty*.

W Teatrze Telewizji zagrał w takich spektaklach, jak na przykład *Iwanow* A. Czechowa oraz *Dziady* A. Mickiewicza, oba w reż. J. Englerta czy też *Willa szczęścia* J. Gąsiorowskiego w reżyserii autora.

Jego głos usłyszeć można w spektaklu *Boska!* P. Quiltera w reż. A. Domalika pokazywanym w Teatrze Polonia oraz w *Trzeba zabić starszą panią* G. Linehana w reż. C. Żaka w Och-Teatrze.

Sympatię szerokiego grona widzów zyskał także dzięki swoim rolom filmowym, jak choćby w *Operacji „Koza”* K. Szolańskiego czy *Ile waży koń trojański?* oraz *Kolysanka* J. Machulskiego.

Jaroslav Hašek

Jeden z najpopularniejszych czeskich autorów. Legenda literatury, publicysta, dziennikarz, działacz społeczny, z wykształcenia handlowiec, z przekonania – anarchista i bolszewik, podróżnik, bigamista i awanturnik. Genialny pisarz. Urodzony w Pradze w 1833 r., zmarł w 1923 r. w Lipnicy pod Szawą. Jak napisał o nim Aleksander Kaczorowski, biografii Haška wystarczyłoby na kilka opowieści: „Bohaterem pierwszej z nich byłby zapijaczony włóczęga, lump wdający się w burdy, drobny złodziejaszek i mitoman. Bohaterem drugiej – radykalny anarchista, który po obaleniu caratu odnalazł swoją Mekkę w Moskwie i został fanatycznym bolszewikiem. Bohaterem trzeciej – genialny pisarz, który nawiązywał do najlepszych tradycji europejskiej prozy – powieści Rabelais’go i Diderota – by zrewolucjonizować ją i wraz z Franzem Kafką przenieść w XX wiek. Bohaterem czwartej – homoseksualista, nie mogący się pogodzić ze swoją orientacją seksualną, uciekający przed nią w nieudane, krótkotrwałe małżeństwa”.

Hašek ukończył Akademię Handlową i pracował m.in. w drogerii, banku, a także zajmował się sprzedażą psów

(który to motyw znalazł odzwierciedlenie w jego twórczości: wojak Szwejk trudni się handlem „rasowymi pieskami”). Od około 1905 r. do należał do grupy „Anarchistycznych Burzycieli”. Był wielkim miłośnikiem pieszych wędrówek, a swoje przygody opisywał na łamach prasy; jest autorem około 1000 relacji z podróży. Publikował m.in. w pismach „Przegląd kobiecy”, „Pochodně”, „Humoristické listy”, w anarchistycznych „Chudās”, „Komuna”, „Nová Omladina” i innych, był redaktorem naczelnym satyrycznego czasopisma „Świat zwierząt”, skąd jednak usunięto go po odkryciu, że dopuścił się plagiatu. Po utracie tej posady Hašek usiłował rzucić się z mostu Karola do Włtawy, ale ponieważ była zima, spadł na skutą lodem rzekę i nie zginął, nabawiwszy się wprawdzie mniejszych obrażeń. W 1911 r. wraz z przyjaciółmi założył prześmiewczą Partię Umiarkowanego Postępu w Granicach Prawa i z jej ramienia ubiegał się o stanowisko burmistrza Pragi.

W 1915 r. jako ochotnik zgłosił się do wojska austriackiego i trafił do 11. kompanii marszowej 91. pułku budziejowickiego, a z nią w czerwcu 1915 r. został wysłany na front wschodni do Galicji. Uważał, że nie ma sensu walczyć za monarchię

austro-węgierską, w związku z tym dał się schwytać i trafił do obozu jenieckiego w Rosji. Od czerwca 1916 r. był ochotnikiem Korpusu Czechosłowackiego w Kijowie. Po wybuchu rewolucji październikowej, w 1918 r. wstąpił do Armii Czerwonej w Moskwie i do czeskiej socjaldemokratycznej partii robotniczej (bolszewików). Był komisarzem politycznym i dziennikarzem. W 1920 r. zawarł kolejny związek małżeński, z Rosjanką Aleksandrą Grigoriewną Lwową, nie rozwiązując jednak formalnie poprzedniego małżeństwa z Jarmilą Mayerovą. Podczas pobytu w Kijowie Hašek powrócił do stworzonego przez siebie bohatera i w 1917 r. opublikował *Dobrego wojaka Szwejka w niewoli*. Krytyka Austro-Węgier jest w nim ostrzejsza niż we wcześniejszych humoreskach, gdyż Hašek nie musiał się obawiać austriackiej cenzury, ponadto utwór spełniał rolę agitacyjno-polityczną jako ulotka skierowana do rodaków. Kijowska wersja przygód Szwejka jest już zarysem powieści napisanej po wojnie, znacznie się jednak jeszcze od niej różni.

W 1921 r. Hašek opublikował w Czechosłowacji pierwszy tom powieści *Przygody dobrego wojaka Szwejka podczas wojny światowej*. Pomimo

popularności wśród czytelników, krytyka czeska chłodno przyjęła książkę, która doceniona została dopiero w Niemczech. Autor nie dokończył dzieła, gdyż pisanie czwartego tomu przerwała śmierć w 1923 r. Zaraz po śmierci Haška wydawca „Szwejka” zlecił kontynuację przygód praskiemu dziennikarzowi i satyrykowi, Karelowi Vaňkowi. Vaňek powieść dokończył, jednak jego wkład w książkę nie zdobył szerszego uznania.

Powieść Haška jest w dużej mierze książką opartą na faktach i doświadczeniach autora i jego przyjaciół. Prawdziwe jest nie tylko tło historyczne i geograficzne oraz realia dotyczące ówczesnej Pragi. Zdecydowana większość niehistorycznych bohaterów książki miała swoje pierwowzory w rzeczywistości, nierzadko obdarzone tymi samymi nazwiskami. Można też założyć, że część anegdot występujących w powieści wydarzyła się naprawdę, a większość z nich była gdzieś opowiedziana Hašкови. Zdarzało się, iż po publikacji książki jej bohaterowie kontaktowali się z autorem, by wyrazić swoje pretensje, uwagi bądź podziękowanie.

Paweł Hulka-Laskowski

Pisarz, tłumacz i publicysta. Urodził się w 1881 r. w Żyrardowie, w robotniczej rodzinie czeskich emigrantów. Dzięki wielkim zdolnościom i wsparciu właściciela fabryki, w której pracował, udało mu się ukończyć studia filozoficzne, historyczne i religioznawcze na Uniwersytecie w Heidelbergu.

Przetłumaczył na polski wiele dzieł literatury czeskiej, niemieckiej czy amerykańskiej, m.in. takich autorów, jak: Karel Čapek, Božena Němcová, Jonathan Swift, James Fenimore Cooper, Dmitrij Mereżkowski, Ernst Kretschmer, Emil Ludwig, Roger Martin du Gard.

Najbardziej znany jest z przekładu *Przygód dobrego wojaka Szwejka* Jaroslava Haška.

Pisał do wielu czasopism, współpracował m.in. z „Wiadomościami Literackimi” i ewangelickim pismem „Jednota”. Wraz z żoną stworzył „Echo Żyrardowskie” – pierwszą gazetę w Żyrardowie. Jest autorem kilku książek, m.in. popularnonaukowego dzieła na temat życia i działalności Zaratusztry – *Twórca religii Iranu Zaratustra i jego nauka*. Zasłużony mieszkaniec Żyrardowa. Zmarł w Cieszynie krótko po zakończeniu II wojny światowej.

Andrzej Domalik

Reżyser teatralny i filmowy. Absolwent Wydziału Reżyserii Łódzkiej PWSFTviT. Studiował również na Wydziale Prawa Uniwersytetu Jagiellońskiego.

Przez wiele lat był związany z Teatrem Dramatycznym w Warszawie, w którym zrealizował m.in. *Mewę A. Czechowa*, *Hamleta W. Szekspira*, *Pokojówki J. Geneta* oraz *Rewizora M. Gogola*, *Jesień i zimę L. Noréna* i *Oblom-off M. Ugarowa*. Reżyserował również m.in. w warszawskim Teatrze Powszechnym im. Zygmunta Hübnera: *Ożenek M. Gogola*, *Swidrygajłowa F. Dostojewskiego*. Tam też zrealizował *Marię Callas. Lekcję śpiewu T. McNally'ego z Krystyną Jandą* w roli Marii Callas. Reżyserował również w krakowskim Teatrze Słowackiego (m.in. *Orkiestra „Titanic” C. Bojczewa*) oraz w Teatrze Bagatela (m.in. *Trzy siostry A. Czechowa*, *Woyzeck G. Büchnera*). Jest cenionym wykładowcą warszawskiej Akademii Teatralnej, pełni także funkcję jej prorektora ds. nauczania. W AT wyreżyserował spektakle *Trzy siostry A. Czechowa* oraz *Sześć portretów z mewą w tle* tego samego autora.

Ma na swoim koncie znakomite spektakle Teatru Telewizji: *Platonowa* oraz *Wiśniowy sad A. Czechowa*, *Dzieci słońca M. Gorkiego*, *Sonatę petersburską F. Dostojewskiego*, *Don Kichota M. Bulhakowa*.

Do jego najbardziej znanych filmów należą: *Schodami w górę, schodami w dół*, *Nocne ptaki* oraz *Zygfryd*. Za ten ostatni otrzymał wiele prestiżowych nagród, m.in. w 1986 r. za debiut reżyserski na Festiwalu Polskich Filmów Fabularnych w Gdyni (do 1986 r. w Gdańsku) oraz przyznaną przez PWSFTviT w Łodzi nagrodę Andrzeja Munka, a w 1987 r. Nagrodę Szefa Kinematografii w dziedzinie filmu fabularnego i Brązową Charybdę na Międzynarodowym Festiwalu Filmowym w Taorminie. Wyreżyserował także doceniony przez krytyków i widzów film *Łóżko Wierszynina*, do którego sam napisał scenariusz, a nawet wystąpił w nim, grając... reżysera filmu. Obraz ten ukazuje przygotowania do wystawienia *Trzech siostr* w teatrze, a zatem łączy dwa światy, w których jako twórca porusza się Andrzej Domalik. Reżyser jest członkiem Polskiej Akademii Filmowej.

W latach 2011–2016 był dyrektorem warszawskiego Teatru Ateneum, gdzie zrealizował m.in. spektakle *Nastazja Filipowna F. Dostojewskiego* i *Demon teatru, czyli mniejsza o to B. Schaeffera*.

W Teatrze Polonia wyreżyserował cieszące się ogromną popularnością spektakle: *Boska! P. Quiltera* oraz *32 omdlenia A. Czechowa*. W Och-Teatrze zobaczyć można wyreżyserowaną przez niego *Marię Callas. Master Class*.

Jagna Janicka

Kostiumolog i scenograf. Absolwentka Wydziału Scenografii Teatralnej, Filmowej i Telewizyjnej Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie. Projektuje scenografię i kostiumy do teatru, filmu, opery oraz baletu. Jest członkinią Polskiej Akademii Filmowej oraz Europejskiej Akademii Filmowej.

Zaprojektowała scenografię i kostiumy do kilkudziesięciu filmów, spektakli teatralnych i telewizyjnych. Współpracowała z najważniejszymi twórcami kina i teatru, wśród nich z reżyserami takimi, jak Maciej Prus (np. opery *La Boheme* G. Pucciniego i *Lysa śpiewaczka* E. Ionesco), Agnieszka Holland (m.in. film *W ciemności*), Wojciech Smarzowski (np. film *Pod mocnym aniołem*), Jerzy Stuhr (choćby film *Spis cudzołożnic* czy spektakl *Wybór*), Krzysztof Zanussi (m.in. filmy *Suplement*, *Życie jako śmiertelna choroba przenoszona drogą płciową*), Peter Greenaway (film *Nightwatching*), Marleen Gorris (film *Wichry Kołomyj*), Mariusz Grzegorzek (np. film *Królowa aniołów* czy spektakl *Tramwaj zwany pożądaniem* T. Williamsa), Robert Gliński (np. film *Matka swojej matki*), Michał Rosa (np. film *Rysa*), Łukasz Barczyk (np. film *Hiszpanka*), Tadeusz Bradecki (np. spektakl *Stracone zachody miłości* W. Szekspira), Leszek Wosiewicz (film *Kroniki domowe*), Andrzej Domalik (np. *Hamlet* W. Szekspira, *Ożenek* M. Gogola), Andrzej Saramonowicz (np. film *Jak się*

pozbyć cellulitu?), Magdalena Łazarkiewicz (np. spektakl *Nondum* L. Amejko), czy Barbara Sass (m.in. spektakl *Trzy siostry* A. Czechowa).

Jej kostiumy i scenografie można podziwiać na scenach Teatru Narodowego, Teatru im. Słowackiego i Teatru Starego w Krakowie, Teatru im. S. Jaracza w Łodzi, stołecznego Teatru Powszechnego, Teatru Dramatycznego w Warszawie, Opery Śląskiej i innych. W Teatrze Polonia przygotowała scenografię i kostiumy do spektaklu *32 omdlenia* w reż. A. Domalika.

Wielokrotnie doceniana i nagradzana za swoje projekty. Za scenografię do filmu *Ostatnia rodzina* otrzymała nagrodę za najlepszą scenografię na Chicago International Film Festival, a scenografia do *Hiszpanki* przyniosła jej Polską Nagrodę Filmową Orła oraz nagrodę za scenografię na Festiwalu Filmowym w Gdyni. Jest laureatką nagrody teatralnej Ludwik za rok 2002, za najlepszą scenografię w Krakowie, (spektakl *Idiota* w reż. Barbary Sass). Otrzymała także nagrodę za scenografię do *Europa? Mikrodramaty* na IV Ogólnopolskim Festiwalu Dramaturgii Współczesnej w Zabrze w roku 2004. W 2008 r. otrzymała Nagrodę teatralną Prezydenta Gdańska za kostiumy do *Rigoletta* w reż. M. Weiss-Grzesińskiego.

Katarzyna Łuszczuk

Studiowała na wydziale Wiedzy o Teatrze w Akademii Teatralnej w Warszawie i na Wydziale Polonistyki na Uniwersytecie Warszawskim. Od 2002 r. jest stałym asystentem Krzysztofa Warlikowskiego, m.in. przy spektaklach: *Dybuk*, *Krum*, *Anioły w Ameryce*, *(A)pollonia*, *Koniec*, *Opowieści afrykańskie według Szekspira*, *Kabaret Warszawski* i najnowszym *Francuzi*. Podróżując z tymi spektaklami pracowała w ponad 50 teatrach na całym świecie.

Wyreżyserowała światła do 57 przedstawień w: TR Warszawa, Teatrze Polonia, Teatrze Narodowym, Teatrze Polskim, Och-Teatrze, Teatrze Ateneum, Teatrze Collegium Nobilium i Nowym Teatrze w Warszawie, Teatrze im. S. Jaracza i Teatrze Wielkim w Łodzi, Teatrze im. J. Słowackiego w Krakowie i Operze Krakowskiej, Teatrze Capitol, Teatrze Polskim i Teatrze Współczesnym we Wrocławiu, Małopolskim Ogródzie Sztuk i Starym Teatrze w Krakowie, Teatrze Nowym i Teatrze Wielkim w Poznaniu oraz Teatrze Polskim w Bydgoszczy i Teatrze im. J. Kochanowskiego w Opolu oraz Opolskim Teatrze Lalki i Aktora.

Stale współpracuje jako projektant oświetlenia z Centrum Nauki Kopernik i Muzeum Powstania Warszawskiego w Warszawie.

Jako reżyser światła współpracowała m.in. z Agatą Dudą-Graczą (17 spektakli), Pawłem Passinim, Małgorztą Bogajewską, Krystyną Jandą, Bogusławem Lindą, Szymonem Kaczmarkiem, Claudem Bardouilem, Markiem Kalitą, Renate Jett, Anną Seniuk, Andrzejem Domalikiem, Redbadem Klijnstrą, Przemysławem Wojcieszkiem, Marcinem Liberem, Wiktorem Rubinem, Michałem Borczuchem, Jackiem Poniedziałkiem, Łukaszem Kosem i Agnieszką Glińską.

Odpowiadała również za oprawę świetlną koncertów *Nowa Warszawa* Stanisławy Celińskiej, Bartłomieja Wąsika i Royal String Quartet.

W 2015 r. była przewodniczącą jury festiwalu *Tanec Praha*, przyznając nagrodę za najlepsze światła w spektaklach teatru tańca w Pradze.

Prowadziła masterclass w Olomuńcu w Czechach, Sao Paulo w Brazylii i w Bratysławie na Słowacji.

Na stałe związana z Nowym Teatrem Krzysztofa Warlikowskiego.

<http://katarzynaluszczuk.carbonmade.com/>

Mateusz Dębski

Kompozytor i pianista. Studia kompozytorskie w klasie prof. Marcina Błażewicza na Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina w Warszawie ukończył w 2011 r. Absolwent szkoły muzycznej I i II stopnia w klasie fortepianu i klarnetu oraz liceum w klasie o profilu teatralno-estradowym.

W 2014 r. podczas Festiwalu Transatlantyk zdobył główną nagrodę w międzynarodowym konkursie natychmiastowej kompozycji i improwizacji do filmu - Transatlantyk Instant Composition Contest - otrzymując tytuł Transatlantyk Instant Composer 2014. Píše przede wszystkim muzykę teatralną, ale także utwory symfoniczne, kameralne, chóralskie i piosenki. Jest laureatem kilku konkursów kompozytorskich: za *Crux fidelis* na chór mieszany *a cappella* otrzymał I nagrodę na II Ogólnopolskim Konkursie Kompozytorskim na Chóralską Pieśń Pasyjną w Bydgoszczy (2006), natomiast za na pieśń do słów T. Różewicza *Jak dobrze* na baryton, altówkę i fortepian przyznano mu II nagrodę na Ogólnopolskim Konkursie Kompozytorskim w Gliwicach (2006). Ostatnio otrzymał nagrodę na Festiwalu Teatrów Łalkowych w Opolu (2015) oraz na Festiwalu Teatrów Łalkowych w Toruniu (2016), za muzykę do spektaklu *Gęś, śmierć i tulipan* W. Erlbrucha w reż.

Marcina Jarnuszkiewicza, a także za muzykę do *Calego królestwa króla* również w reżyserii Jarnuszkiewicza na Festiwalu Korczaka (2015).

Jako kompozytor i pianista zrealizował ponad 30 spektakli teatralnych i radiowych, współpracując z warszawskimi teatrami, m.in. Ateneum, Och-Teatrem, Polskim, Dramatycznym, Collegium Nobilium i Bajem oraz Teatrem Śląskim w Katowicach, Teatrem Animacji w Poznaniu i Teatrem Polskiego Radia, z takimi reżyserami jak: Piotr Cieplak, Andrzej Domalik, Marcin Jarnuszkiewicz i Marcin Hycnar. Od 2011 r. jest wykładowcą na Wydziale Aktorskim Akademii Teatralnej im. A. Zelwerowicza w Warszawie.

Z grupą absolwentów warszawskiej AT współtworzył Kabaret Macieź, z którym w 2009 r. zdobył Grand Prix na XXV Przeglądzie Kabaretów PaKA w Krakowie. W 2012 r. wraz z grupą otwierał kameralną scenę Och-Cafe. W teatrze przy ul. Grójeckiej pracował jeszcze pisząc muzykę do spektaklu AAA *zatrudnimy clowna* Teatru Montownia w reż. Marcina Hycnara. Ostatnio można go też zobaczyć w spektaklu *Maria Callas. Master Class* w reżyserii Andrzeja Domalika, gdzie w występuje u boku Krystyny Jandy w roli akompaniatora Callas podczas kursu mistrzowskiego.

Leszek Bzdyl

Tancerz, aktor, choreograf, reżyser. Założyciel i dyrektor artystyczny Teatru Dada von Bzdülów. Ukończył studia historyczne na Wydziale Filozoficzno-Historycznym Uniwersytetu Wrocławskiego. Na zawodowej scenie teatralnej od 1987 r. związanym był z Wrocławskim Teatrem Pantomimy Henryka Tomaszewskiego oraz Teatrem Ekspresji Wojciecha Misiuro. W 1993 r. założył Teatr Dada von Bzdülów, w którym reżyseruje, tworzy choreografie i występuje w większości przedstawień. Z Teatrem Dada występował w ponad 20 krajach Europy, jak również w Chinach, Indiach, Korei Południowej, Stanach Zjednoczonych, Izraelu i Palestynie.

Jako reżyser, choreograf, twórca ruchu scenicznego oraz aktor od 1994 r. współpracuje z teatrami dramatycznymi w Polsce. Jako reżyser przedstawień dramatycznych zrealizował ostatnio m.in.: *Niezatańczone Tango* w Teatrze Polskim w Warszawie oraz *Cyrano de Bergerac* według E. Rostanda w Teatrze im. Modrzejewskiej w Legnicy. Jako

choreograf uczestniczył w realizacji ponad 70 przedstawień, m.in.: *Milczenie o Hiobie* w reż. P. Cieplaka w Teatrze Narodowym w Warszawie, *Albośmy to jacy tacy* tego samego reżysera w Teatrze Powszechnym w Warszawie, *Tango* oraz *Kosmos* w reż. J. Jarockiego w Teatrze Narodowym w Warszawie, *Akropolis Rekonstrukcje* w reż. M. Marmarinosy we wrocławskim Teatrze Współczesnym czy *Taniec Delhi* i *Wyrzypajewa* w stołecznym Teatrze Narodowym. Jego najważniejsze role w teatrze dramatycznym to Charlie w *Charlie bokserem*, reż. P. Cieplak, Kaliban w *Burzy W. Szekspira* w reż. J. Wernio, David w *Niezidentyfikowanych szczątkach ludzkich i prawdziwej naturze miłości* B. Fräsera oraz Clarin w *Życie snem* P. Calderona de la Barca.

Od 2015 r. jest wykładowcą w Akademii Teatralnej w Warszawie. Prowadzi warsztaty teatralne w Polsce i za granicą, m.in. w Finlandii, Niemczech, Szwecji, Wielkiej Brytanii, na Ukrainie, w Stanach Zjednoczonych czy w Zimbabwie.

Małgorzata Domańska

Kostiumolog, scenograf i fotograf. Jest autorką kostiumów m.in. do *Głosów* w reż. J. Kijowskiego, *Pustej klatki* w reż. L. Barona, *Dyskoteki* w reż. R. Rewińskiego, *Przez dotyk* w reż. M. Łazarkiewicz czy *Drogi powrotnej* w reż. J. Kaszubowskiego. Współpracowała przy realizacji kostiumów m.in. do *Wielkiego Szu* w reż. S. Chęcińskiego, *Odwetu* w reż. T. Zygadły, *Lubię nietoperze* w reż. G. Warchoła, *Oskara* w reż. M. Piwowskiego, a także dwóch Teatrów Telewizji w reż. W. Adamka: *I Bogu dzięki* oraz *Rozmowy z moją matką*. Jest też autorką fotosów z planów seriali telewizyjnych (*Męskie-żeńskie* w reż. K. Jandy, *Garderoba* w reż. J. Szczepkowskiej). Przygotowała scenografię do *Małżeństwa Marii K.* w Teatrze Współczesnym we Wrocławiu, gdzie współpracowała także przy *Trwa jeszcze bal* B. Urbankowskiego i *Pannie Tutli-Putli* według Witkacego. W Teatrze Polonia i Och-Teatrze, z którymi związana jest od początku istnienia obu scen, zrealizowała m.in. kostiumy do spektakli w reżyserii Krystyny

Jandy: *Lament na Pl. Konstytucji*, *Seks dla opornych*, *Żwiątek otwarty* oraz do sztuki *Zaświaty czyli czy pies ma duszę?* w reż. M. Seweryn, *Pod mocnym aniołem* w reż. M. Umer czy *Kobieta z widokiem na taras* w reż. S. Tyma. Scenografię i kostiumy przygotowała m.in. do spektakli *Kantata na cztery skrzydła* w reż. G. Warchoła, *Biała bluzka* w reż. M. Umer, *Kontrakt* w reż. K. Jandy, *Alicja ♥ Alicja* w reż. M. Seweryn, *Pierwsza Dama* w reż. G. Warchoła czy też *Romanca* w reż. W. Malajkata. Jest autorką scenografii do spektaklu *Ich czworo* w reż. J. Stuhra. Jako asystent scenografa współtworzyła ponad 60 przedstawień.

Alicja Przerazińska

Producentka teatralna, asystentka reżysera, inspicjentka. Studiowała w warszawskiej Akademii Teatralnej na wydziale Wiedzy o Teatrze, gdzie w 2006 r. asystowała przy spektaklach dyplomowych (m.in. *Pułapka*, reż. B. Suchocka). Z Fundacją Krystyny Jandy Na Rzecz Kultury związana od 2006 r. Pracowała jako asystent reżysera i producent wykonawczy przy wielu spektaklach Och-Teatru, m.in. *Biała bluzka* w reż. M. Umer, *Weekend z R.* w reż. K. Jandy, *Koza albo kim jest Sylwia?* w reż. K. Adamik i O. Chajdas, *Pocztówki z Europy* w reż. K. Jandy, *Trzeba zabić starszą panią* w reż. C. Żaka, *Zemsta* w reż. W. Śmigasiewicza, *Przedstawienie świąteczne w szpitalu św. Andrzeja* w reż. K. Jandy, *Maria Callas. Master Class* w reż. A. Domalika czy *Upadłe anioły* oraz *Lekcje stepowania* w reż. K. Jandy.

W ciągu ostatnich kilku lat współpracowała przy realizacji kilkunastu koncertów, wydarzeń estradowych, gali i słuchowisk radiowych.

TOWARZYSTWO PRZYJACIÓŁ
TEATRU POLONIA I OCH-TEATRU

Szanowni Państwo,

zwracamy się z propozycją dołączenia do Towarzystwa Przyjaciół Teatru Polonia i Och-Teatru, które powołał się jesienią 2014 roku przy naszej Fundacji. Jego celem jest stworzenie nowej w Polsce tradycji współfinansowania przedsięwzięć artystycznych teatrów przez indywidualnych odbiorców.

Czerpiąc inspirację z popularnych za granicą wzorców, proponujemy Państwu wejście do grona Widzów, którzy wspierają teatr finansowo, tym samym stając się nie tylko entuzjastami sztuki, ale i jej mecenasami.

Przygotowaliśmy trzy modele wspierania Teatru Polonia i Och-Teatru, na każdym poziomie oferując rozmaite korzyści, od zniżek na bilety po zaproszenia na premiery i wsparcie indywidualnego opiekuna. Zapraszamy do zostania naszym Sympatykiem, Darczyńcą lub Mecenasem. Każdy z tych modeli związany jest z roczną opłatą, która przyczyni się do powstania kolejnych produkcji w naszych teatrach.

Serdecznie witamy w gronie Mecenasów Panią Annę Stopkę, Panią Monikę Sjöholm, Państwa dr Ludmillę i dr. Michaela Bielicki, Państwa Renatę i Rafała Osieckich oraz Państwa Edytę Kurpiel-Placek i Adama Placka.

Dziękujemy Państwu za okazane wsparcie.

Jeżeli byliby Państwo zainteresowani szczegółami oraz sposobem dołączenia do Towarzystwa Przyjaciół, prosimy o kontakt drogą telefoniczną pod numerem +48 664 538 469 lub drogą mejlową: towarzystwo@teatrpolsnia.pl.

Twórzmy razem teatr, dla siebie i dla innych.

Z wyrazami szacunku,
Zespół Fundacji Krystyny Jandy Na Rzecz Kultury

A//.ARISTO

Och Cafe

Och, przegryź kawę!

codziennie
od 9:00

a w niedzielę
od 12:00

JANDA

bądź prawdziwa...

ŚWIATOWE ODKRYCIE

DRONY KOSMETYCZNE®
– PRZEŁOMOWE NOŚNIKI

szybki lifting

DRONY KOSMETYCZNE® przenikają do głębszych warstw skóry i w mechanizmie terapii celowanej bezpośrednio trafiają do jej wybranych komórek.

EGZO- I ENDOGENNY LIFTING poprawia napięcie skóry na powierzchni i od środka.

EFEKT: szybka poprawa wyglądu, redukcja zmarszczek i porów skóry, nawilżenie, ochrona.

„Żyję w ciągłym biegu. Kocham to, co działa szybko i skutecznie, po prostu.”

♥ *Krysztyna Janda*

Multikino

BRITISH COUNCIL

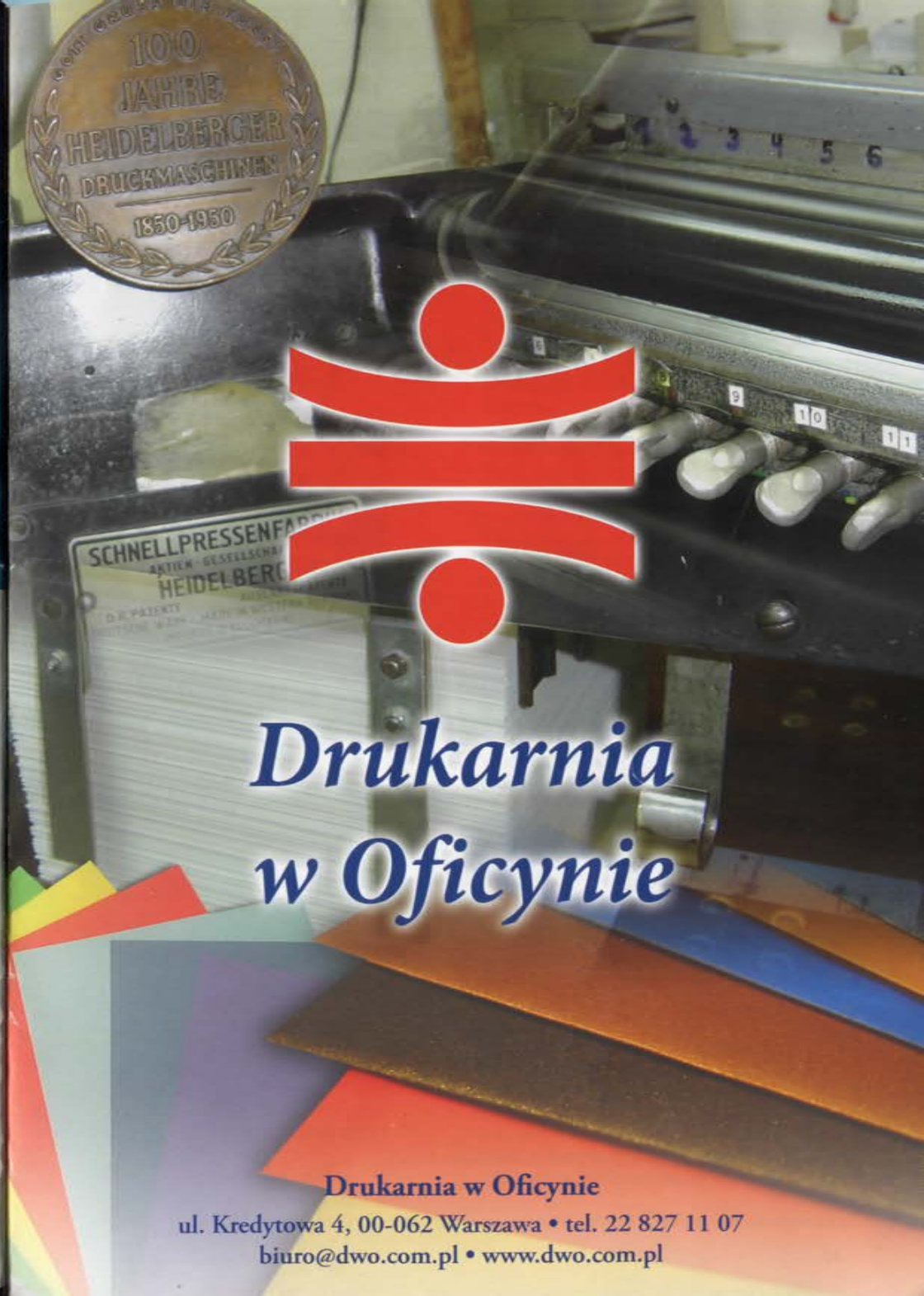
TEATR BRYTYJSKI NA WIELKIM EKSTRANIE

28.09.2017	National Theatre Live „Amadeusz”
18.07.2017	„Hedda Gabler”
27.06, 10.10.2017	„Wieczór Trzech Króli”
1.08, 14.11.2017	„Rozenkrantz i Guildenstern nie żyją”
22.06, 11.07, 5.10.2017	„Opętanie”
23.07, 15.08, 12.09.2017	„Piotruś Pan”
27.07, 29.08, 31.10.2017	„Salome”
21.09, 19.10, 9.11.2017	„Anioły w Ameryce” cz. 1
26.09, 26.10, 16.11.2017	„Anioły w Ameryce” cz. 2
24.10, 21.11.2017	„Yerma Lorki”
20.06, 12.10, 28.11.2017	„Kto się boi Virginii Woolf”
6.07.2017	Royal Shakespeare Company „Antoniusz i Kleopatra”
14.09.2017	„Tytus Andronikus”
7.11.2017	„Koriolan”

Dostępne wyłącznie w drogeriach **ROSSMANN** oraz na janda.pl

szczegóły na www.multikino.pl

Widzisz
więcej

Drukarnia w Oficynie

Drukarnia w Oficynie

ul. Kredytowa 4, 00-062 Warszawa • tel. 22 827 11 07
biuro@dwo.com.pl • www.dwo.com.pl

KULTURA W NAJLEPSZYM WYDANIU

Hanna
KRALL
Zapamiętaj

TEATRY

*Co grają,
a co grać
będą?*

KSIĄŻKI

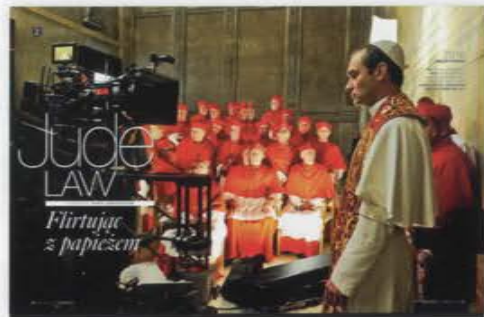
*Lektury
naprawdę
obowiązkowe*

KINO

*Jakich filmów
nie wolno
przegapić?*

MUZYKA

*Czego
warto
posłuchać?*

Premiery w 2017 r.
dofinansowane przez:

Partner
Och-Teatru:

Doradca
prawny
teatrów:

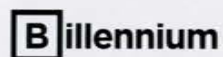

Partner
premier:

A//.ARISTO

Mecenas
technologiczny
teatrów:

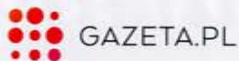
Patroni medialni:

Patroni medialni:

Wsparcie
promocyjne:

Partner
teleinformatyczny
teatrów:

Repertuar wydrukowano
w Drukarni w Oficynie:

Projekt
graficzny:

progressivo

Scenografię wykonano w pracowni Bartłomieja Kloska.
Kostiumy uszyto w pracowni Macieja Kani.

Licencja na wystawienie utworu została wydana przez Stowarzyszenie Autorów ZAiKS.

PREZES FUNDACJI
Krystyna Janda

CZŁONEK ZARZĄDU FUNDACJI
Janusz Jaworski, Ernest Jędrzejewski,
Jerzy Karwowski

**DYREKTOR TEATRU POLONIA
I OCH-TEATRU**
Katarzyna Błachiewicz-Koryga

KONTROLER FINANSOWY
Aleksander Szafrński

ORGANIZACJA PRACY TEATRÓW
Barbara Bogucka, Joanna Różańska,
Anna Popławska

ASYSTENT KRYSYNY JANDY
Maciej Lysakowski

**KOORDYNACJA PRACY
ARTYSTYCZNEJ**
Michał Kolodziej

KOMUNIKACJA I PR
Józefina Bartyzel, Yga Kostrzewa,
Natalia Chodań

IMPRESARIAT
Iwona Gradkowska-Kosmala,
Marta Kloc

WYNAJMY
Anna Janda

BIURO OBSŁUGI WIDZA
Natalia Chodań

KASA BILETOWA
Aleksandra Walasiak, Piotr Bajcar,
Mirosław Gajkowski, Tomasz
Harlejczyk, Cezary Margiela, Tomasz
Płacheta

**PRODUCENCI WYKONAWCZY/
INSPICJENCI**
Magdalena Klosińska, Alicja
Przerazińska, Ewa Ratkowska, Jan
Maławski, Rafał Rossa

KIEROWNICY TECHNICZNI
Małgorzata Domańska (Scenografia
i Kostiumy), Paweł Szymczyk (Światło
i Dźwięk), Tomasz Rusek (Scena)

**OŚWIETLENIE, AKUSTYKA
I MULTIMEDIA**

Tatiana Czabańska, Agnieszka
Szczepanowska, Michał Cacko, Adam
Czaplicki, Radosław Grabski, Paweł
Nowicki, Rafał Piotrowski, Paweł
Szymczyk, Michał Tata, Waldemar
Zatorski

OBSŁUGA SCENY

Piotr Bajcar, Jan Cudak, Łukasz Figa,
Tomasz Przystępny, Rafał Rossa,
Andrzej Solis, Mikołaj Styczyński, Piotr
Zwolak

FRYZJERZY/CHARAKTERYZATORZY
Anna Czerwińska, Katarzyna
Marciniak, Agnieszka Rebecka,
Wioletta Saliwon, Zuzanna Szostek,
Hubert Grabowski

GARDEROBIANE
Wiesława Kamińska, Ewa
Klimaszewska, Maria Pińkowska,
Anna Sokołowska

Dane teleadresowe

OCH-TEATR
ul. Grójecka 65
02-094 Warszawa
tel. 22 589 52 00

Kasy biletowe czynne: pon.-sob.
10:00-19:00, niedz. 12:00-19:00

bilety@ochteatr.com.pl oraz online
www.ochteatr.com.pl
bilety@teatrpolonia.pl oraz online
www.teatrpolonia.pl

ZE ZBIORÓW
Instytutu Teatralnego

OCH TEATR